

dog svækker den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, bestemmes hans Pension ved særlig Lov. Lovgivningsmagten er ikke bundet ved nogen bestemt Grænse, men kan efter de foreliggende Omstændigheder fastsætte Pensionen lige fra et forholdsvis lavt Beløb op til det ordinære, ved de almindelige Regler bestemte Beløb. Men det maa forlanges, at de Misligheder, der lægges Embedsmanden til Last, er beviste eller kan bevises, idet man i Tilfælde af en blot og bar Mistanke kommer over i »Utilregnelighedskategorien« og nødes til at give fuld Pension. En Embedsmand kan derfor ogsaa, hvis Regeringen har afskediget ham paa Grund af Misligheder, ved Domstolene søge sin Ret til Pension efter Pensionslovens almindelige Regler anerkendt. Mislighedsparagraffen omfatter fortrinsvis Misligheder ved selve Embedets Førelse; om den ogsaa er anvendelig i Tilfælde af saadanne Forseelser i almindelige borgerlige Forhold, er mere tvivlsomt.

En særlig Regel gælder for de Tilfælde, hvor Embedsmandens Afskedigelse er foraarsaget ved, at hans Embede inddrages af Staten. Han har i Følge Pensionsloven i saa Fald Krav paa i 5 Aar som »Ventepenge« at oppebære $\frac{2}{3}$ af sine Embedsindtægter i Gennemsnit mod Forpligtelse til igen at modtage passende Ansættelse med i det mindste samme Indtægt, som det inddragne Embede gav. Har han ikke inden Udløbet af Femaaret faaet et nyt Embede, sættes han paa Pension.

At den Mand, der afskediges, fordi hans Embede inddrages, skal forsørges af Staten, er jo givet allerede derved, at hans Afskedigelse er ham utilregnelig. Og naar man har ment at maatte sikre ham en særlig gunstig Stilling i alle Tilfælde er det naturligvis ud fra den Betragtning, at Staten ikke vilkaarligt — set fra Embedsmandens Side — skal kunne berøve ham hans Erhverv uden at yde ham en klækkelig Erstatning. Oprindeligt var man da ogsaa inde paa Tanken om at give en saadan Embedsmand en endnu rundeligere Godtgørelse, end der bydes ham efter Pensionsloven — man havde Planer om at lovfæste den tidligere Praksis, i Følge hvilken der kunde gives indtil den fulde Gage i Ventepenge — og det skyldes kun Hensynet til Statens Tarv, samt Ønsket om ikke at fratage ham Incitamentet til at modtage en ny, lige saa god Stilling, at man satte Ventepengenes Beløb ned til $\frac{2}{3}$ af Indtægterne i Embedet.

I. B. Der skal derefter gaas over til at fremsætte nogle Bemærkninger om Reglerne for Beregningen af Embedsmændenes Pension.

Som berørt har Pensionsloven adopteret Principet om den stigende Skala, der hviler paa Betragtningen om, at Pensionen skal sættes i Forhold til den Nytte, Staten har draget af Embedsmanden. Forholdet er da blevet det, at en selv nok saa kort Tjenestetid giver Ret til Pension; men saa længe man kun har tjent indtil 2 Aar, bliver Pensionen kun $\frac{1}{10}$ af Aarsgennemsnittet i den tilbagelagte Tjenestetid. I de følgende Aar stiger Kvotaen stærkt, indtil den efter mindst 10 Aars Tjeneste har naaet Halvdelen af Indtægterne, for derefter at staa stille i de følgende 10 Tjenesteaar, hvorefter den efter det 20. Tjenesteaar endelig øges med $\frac{1}{60}$ for hvert overskydende Aar; indtil Maksimum, $\frac{40}{60}$ eller $\frac{2}{3}$, naas, naar det 29. Aar er overskredet.

Pensionen beregnes med den nævnte Kvota paa Grundlag af Aarsgennemsnittet af de Embedsindtægter, som Embedsmanden har oppebaaret i de sidste 5 Tjenesteaar, respektive i hele Tjenestetiden. De Indtægter, der herved kommer i Betragtning, er først og fremmest fast Gage, hvortil ogsaa henregnes kontant Erstatning for Naturalydelse; endvidere personlige Tillæg, og endelig de saakaldte uvisse Embedsindtægter. Hertil henregnes i Almindelighed Brugen af fri Bolig, Embedsjord, Lys, Brændsel og lignende; endvidere Sportler, Gebyrer, Procenter,